

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳು

ಡಾ. ರಾಜಶೇಖರ್ ಮಾವಿನಮರ*

*ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು ಹಾಗೂ ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಧ್ಯಾಪಕರು, ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ, ಶ್ರೀ ಸಂಗಮೇಶ್ವರ ಕಲಾ ಹಾಗೂ ವಾಣಿಜ್ಯ ಮಹಾವಿದ್ಯಾಲಯ, ಚಡಚಣ.

ಸಾರಾಂಶ: (Abstract)

ಮಾನವನು ಕೇವಲ ಸಮೂಹಜೀವಿ ಮಾತ್ರವಾಗಿರದೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವಿಯೂ ಆಗಿರುವನು. ಧರ್ಮ ಎನ್ನುವುದು ಮಾನವ ಜೀವನದ ವಿಶಿಷ್ಟತಮವಾದ ಅನುಭವವಾಗಿದೆ. ಧರ್ಮವು ಆದಿಯಿಂದಲೂ ಮಾನವನ ಅತಿ ಆಳವಾದ, ಗಹನವಾದ ಆಸಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಈ ಆಸಕ್ತಿಯು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾದುದು, ಶಾಸ್ತ್ರವಾದುದು ಮತ್ತು ಅತಿ ವ್ಯಾಪಕವಾದುದೂ ಆಗಿದೆ. ಜೈವಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾನವನು ಧಾರ್ಮಿಕವಾದ ಅಗತ್ಯವೊಂದನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ತನ್ನ ಭೌತಿಕವಾದ ಅಗತ್ಯಗಳು ಈಡೇರಿದ ನಂತರವೂ ಅತ್ಯಪ್ಪನಂತೆ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ವಿಷಯಗಳತ್ತ ವಾಲುವುದು ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು, ಭೌತಿಕ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯೊಂದಿದೆ ಎಂದು ನಂಬಿ ಆ ಶಕ್ತಿಯ ಆರಾಧಕನಾಗಲು ತವಕ ಪಡುವುದು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾನವನ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅನ್ವೇಷಣಶೀಲತೆಯ ಕುರುಹುಗಳಾಗಿವೆ. ಮನುಷ್ಯ ಕೇವಲ ಆಹಾರದಿಂದ ಬದುಕಲಾರ ಎನ್ನುವ ಬೈಬಲ್‌ನ ವಾಕ್ಯವು ಈ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಗತ್ಯದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಲೇಖನವು ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯದ ಅಧ್ಯಯನ ಮಹತ್ವದ ಮತ್ತು ಹಕ್ಕುಗಳು ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಮುಖ್ಯಪದಗಳು (Keywords): ಧರ್ಮ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯ ಮತ್ತು ಹಕ್ಕುಗಳು

ಪೀಠಿಕೆ

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಲವಾರು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಕೋಮುವಾದ, ಉಗ್ರವಾದ ಮತ್ತು ಆತಂಕವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮಾನದಂಡಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಅನುಷಂಗಿಕ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಉಳಿದ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಅಧ್ಯಯನದ ವಿಷಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ವಿಶಾಲವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸನ್ನಿವೇಶವು ಹೊಸದೇನಲ್ಲ, ಇದಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಪುರಾತನವಾದ ಚರಿತ್ರೆ ಇದೆ. ಆದರೆ

Please cite this article as: ರಾಜಶೇಖರ್ ಮಾವಿನಮರ. (2023). ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳು. ಪ್ರತಿಬಿಂಬ: ಮಲ್ಟಿಡಿಸಿಪ್ಲಿನರಿ ಕನ್ನಡ ರಿಸಿಸರ್ಚ್ ಜರ್ನಲ್ ಆಫ್ ಬೆಂಗಳೂರು, 5(2). ಪು.ಸಂ. 27-38

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುವಾಗ, ಅದು ಸೌಹಾರ್ದಯುತವಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹಲವಾರು ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹಿಂದೂ, ಮುಸ್ಲಿಂ, ಜೈನ್, ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್, ಬುದ್ಧಿಸಂ, ಶಿಖ್ ಇತರೆ ಧರ್ಮಗಳು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಧರ್ಮಗಳು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಧರ್ಮಗಳಾಗಿವೆ. ಧರ್ಮ ಎಂಬ ಪದವು ಬಹು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ದೈವ ಎಂಬ ಧಾತುವಿನಿಂದ ಆವಿರ್ಭವಿಸಿದೆ. ಅದರ ಅರ್ಥ ಉದ್ಧರಿಸು, ಪೋಷಿಸು ಇಲ್ಲವೇ ಸಂರಕ್ಷಿಸು, ಧರ್ಮವು ಮಾನವನನ್ನು, ಸಮಾಜವನ್ನು ಹಾಗೂ ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಧರ್ಮ ಎಂದರೇನು? ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಗ್‌ಬರ್ಗ್ ಮತ್ತು ನಿಮ್‌ಕಾಫ್ ಇವರ ಪ್ರಕಾರ ಅಲೌಕಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾನವನಿಗಿರುವ ಮನೋಭಾವವೇ ಧರ್ಮ ಎಂದು ಕರೆದಿರುತ್ತಾರೆ.

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಅಧ್ಯಯನವು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿದ್ದು, ತಕ್ಷಣದ ಗಮನ ಆಗತಕ್ಕವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಜಾಗತಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದ್ದು, ಯಾವುದೇ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕರವಾದದ್ದು. ಒಂದೇ ಭೌಗೋಳಿಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತೀಯ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನೂ, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನಾಗಿ ನೋಡಬಹುದು. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಧಗಳಿವೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ, ಭಾಷಾ, ಜನಾಂಗೀಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಇವುಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಯು ದೇಶಕ್ಕೆ, ರಾಜ್ಯದಿಂದ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ, ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರೆಂದರೆ ಅನಾನುಕೂಲಗಳಿಗೆ ಪಕ್ಕಾಗುವ, ಅಸಮಾನವಾಗಿ ನೋಡಲ್ಪಡುವ ಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಕಡಿಮೆ ಇರುವ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಒಂದು ಸಮೂಹ.

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲೂ, ಕೆಲವು ಪ್ರಬಲವಲ್ಲದ, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅವರನ್ನು ಸಂಖ್ಯೆ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಪ್ರಬಲರು ಅಥವಾ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಇವರ ಮೇಲೆ ಹೇರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆಯೋ, ಅಥವಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಆಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಧರ್ಮನಿಸುವ ಸಂದರ್ಭ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಅಥವಾ ಅವರನ್ನು ಮೂಲೆ ಗುಂಪು ಮಾಡುವ ಹುನ್ನಾರ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆಯೋ, ಆಗ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವರಲ್ಲಿ ಅವರು ಇದೇ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಇಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಭಾಷೆಗೆ, ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಯಾವ ಧಕ್ಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಂಬಂಧವು ಶೋಷಿತ ಸುತ್ತ ಸುತ್ತುವ ಒಂದು ಸನ್ನಿವೇಶವಾಗಿದೆ. ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಶೋಷಿತ ಮತ್ತು ಶೋಷಕ ವರ್ಗದ ನಡುವಿನ ಸಂದರ್ಭ ಎಂದೂ ಸೌಹಾರ್ದವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ದ್ವೇಷವು ಇರುತ್ತದೆ. ಸಮೂಹಗಳ ಕಲಹ, ಗೆಲುವು ಇವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಇತಿಹಾಸವೇ ಇದೆ.

ಇಂದಿಗೂ ಜಗತ್ತಿನ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೊಟೆಸ್ಟೆಂಟ್ ಮತ್ತು ಕೆಥೋಲಿಕ್ ನಡುವೆ ಅರಬ್ ಮತ್ತು ಜ್ಯೂಗಳ ನಡುವೆ, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜವಾದಿ, ಬಿಳಿಯರು ಮತ್ತು ಕರಿಯರು, ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಬಡವರು, ಪುರುಷರ ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರ ನಡುವೆ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಎಂಬ ಪದವು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಪದವಾದ 'ಮೈನರ್' ಪದದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗಿದೆ. ಮೈನರ್ ಎಂದರೆ 'ಕಡಿಮೆ' ಚಿಕ್ಕದು ಎಂದರ್ಥ ಫ್ರೆಂಚ್ ಭಾಷೆಯ 'ಮೈನಾರೈಟ್'; ಎಂದರೆ, ಸೋಲಿಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಂದರ್ಥ. ಇದರ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಅರ್ಥದ ಪ್ರಕಾರ ಸಣ್ಣದಾದ, ನೀಚ, ಕೆಳಮಟ್ಟದ ಎಂಬ ರೀತಿಯ ಉಪಯೋಗವಿದೆ. 1993 ರಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲೇ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಎರಡನೇ ಪರಿಭಾಷೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಇದು ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾತರ, (ದೈತಿಕ ವಯಸ್ಸಿನ) ಕಾನೂನಿನ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕೆ ಇದು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ 1447 ರಲ್ಲಿ ಮೈನರ್ ಎಂಬ ಪದ ಉಪಯೋಗವಾದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರೌಢನಲ್ಲದ, ಅಥವಾ ವಯಸ್ಸಿನ ಸ್ತರೀಕರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತಹ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಇದ್ದಿತು. 1736 ರಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಂಖ್ಯೆ ಅಥವಾ ಗಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕ ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು. ಕೊನೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿದ್ದು, ಇದು 1788 ರಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಅಮೇರಿಕದ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಲಾದ ಮತಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಲಾಯಿತು.

ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳು

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ಕೆಲವು ಉದ್ದೇಶಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ಪ್ರಸ್ತುತ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ದೇಶಗಳಿವೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯದ ಹಕ್ಕುಳು, ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ದಸ್ತಾಂಶಗಳ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಅನುಷಂಗಿಕ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಲೇಖನಗಳು, ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಗ್ರಂಥಗಳು, ಸಂಶೋಧನಾ ಪಬ್ಲಿಷ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಳು, ನಿಯತಕಾಲಿಕೆಗಳು, ಹಾಗೂ ದಿನಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕಗಳಿಂದ ಸಿಗುವಂತಹ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ಮತ್ತು ಬಹುಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕತೆ

ಮುಂದಿರುವ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ಮೊದಲ ವಿಶ್ವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ನಿರಂತರ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದಾದ್ಯಂತ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ತೊಂದರೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮೂಹಿಕ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಉಲ್ಲಂಘನೆಗಳ ನಡುವಿನ ಆಳವಾದ ಸಂಪರ್ಕವು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿತು. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ. ಇದು ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಲ್ಲಿ 'ಬಹುಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕತೆ' ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಮತ್ತು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿತು. ರಾಜಕೀಯ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ ಹಕ್ಕುಗಳು, ಸವಲತ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ರಿಯಾಯಿತಿಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಧ್ವಂಸಕ ಒಳನೋಟಗಳು ಮತ್ತು ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು ಮತ್ತು

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ತಮ್ಮ ವಿಶಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಧರ್ಮ, ಜಾತಿ, ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

“ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಮತ್ತು “ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂಬಂತೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರಕ ಮತ್ತು ಪೂರಕವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಯಶಸ್ಸಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಿರುವ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ಗರಿಷ್ಠ ಭದ್ರತೆ, ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರೆ ಭಾರತದಂತಹ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ದೇಶವು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ನಿಜವಾದ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಫ್ರಾಂಕ್ಲಿನ್ ರೂಸ್‌ವೆಲ್ಟ್ ಈ ಡೇಟಾವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳ ಮಾನ್ಯತೆ ಅದರ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿದೆ.

ಭಾರತವು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗೀಯವಾಗಿ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಮೊಸಾಯಿಕ್ ಆಗಿದೆ. “ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಜಾತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ 3000 ಜಾತಿಗಳು ಮತ್ತು 25000 ಉಪಜಾತಿಗಳಿವೆ. ದೇಶವು 22 ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅವುಗಳು ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಕೇವಲ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿದೆ. 1500 ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ 33 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು 1,00,000 ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ 12 ಜೈವಿಕ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳು, ಉಡುಗೆ, ಭಾಷೆ, ಆರಾಧನೆಯ ಪ್ರಕಾರಗಳು, ಉದ್ಯೋಗ, ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತು ರಕ್ತಸಂಬಂಧದ ಮಾದರಿಗಳಲ್ಲಿ 4,635 ಗುರುತಿಸಬಹುದಾದ ಸಮುದಾಯಗಳಿವೆ. ಈ ಸಮುದಾಯಗಳು ಪೂರ್ವ-ಆಸ್ಟ್ರೋಲಾಯ್ಡ್, ಪ್ಯಾಲಿಯೊ ಮೆಡಿಟರೇನಿಯನ್, ಕಾಕಸಿಯನ್, ಕಾಕಸೆಸ್ ಸೇರಿದಂತೆ ಮಿಶ್ರ ಪೂರ್ವಜರಿಂದ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ. ನೀಗ್ರೋಯಿಡ್ ಮತ್ತು ಮಂಗೋಲಾಯ್ಡ್ ಅಂತಹ ದೇಶದ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಕರ್ಣೀಯವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುವ ಆಸಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವ ಸಂಘರ್ಷಗಳು ಮತ್ತು ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಬೆದರಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳು “ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಒಕ್ಕೂಟ-15” ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಮತ್ತು ವಿಭಿನ್ನವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಭಾಷಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬಹುತ್ವವು ವಿವಿಧ ಗುರುತುಗಳ ಶಾಂತಿಯುತ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ವೃತ್ತವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. ಇದು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಮೇಲುಗೈ ಮತ್ತು ಆಶಯಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿಯ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಕೂಗುಗಳು ಭಾರತೀಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಗಂಭೀರ ತಲೆನೋವಾಗಿದೆ. “ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ನಡುವಿನ ಜಗಳವು ಹಲವಾರು ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದಿನ ಸುದೀರ್ಘ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.” 16 ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿ ಮತ್ತು ವಸಾಹತುಶಾಹಿ

ವಿರುದ್ಧದ ಭಾರತದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟದ ಇತಿಹಾಸವು ಕೋಮುಗಲಭೆಗಳ ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅದರ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನು ವಿಭಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮೂಹಗಳ ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮೂಹಗಳ ನಡುವಿನ ರೂಪಗಳು

ಲೂಯಿಸ್ ವರ್ತರವರ ಪ್ರಕಾರ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮೂಹಗಳ ನಡುವಿನ ರೂಪಗಳನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನಂತೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

1. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ಬಹುಮುಖಿ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು. ಇವು ತಮ್ಮ ಸ್ವ-ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಸಹಿಷ್ಣುತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಸಮಾನ ಅವಕಾಶಗಳ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಬಹುದು.
2. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಗುರಿಯು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರೊಂದಿಗೆ ಮಿಲನ ಹೊಂದುವ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಭವವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಸಮಗ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ, ಸಾಮ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಬಲ ಗುಂಪು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಪದ್ಧತಿಗಳು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾತರ ಏಕತೆಗೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ.
3. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ವಿಭಜನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು. ಈ ಗುರಿಯ ಉದ್ದೇಶ ಪ್ರಬಲ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಾಗಿದೆ.
4. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಗುರಿಯು ಉಗ್ರಗಾಮಿ ರೀತಿಯೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಇದರ ಉದ್ದೇಶವು ಸಹಿಷ್ಣುತೆ, ವಿಭಜನೆ ಅಥವಾ ಮಿಳಿತವಾಗುವುದಾಗಿರದೇ ಪ್ರಬಲ ಗುಂಪುಗಳ ಮೇಲೆ ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸುವುದೂ ಆಗಿರಬಹುದು.
5. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಕಾರ್ಯಾತ್ಮಕತೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸ್ಥಾನಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಮೂಹಕ್ಕೆ ಕೆಳಮಟ್ಟದ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು, ಆರ್ಥಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಕಾನೂನು ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಬಲ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ.
6. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಕೆಳಮಟ್ಟದ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆ ಲಾಭವಿರುವ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಆರೋಪಿಸುವುದು.
7. ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳದಂತೆ ತಡೆಯುವುದು, ಕಾನೂನು ಅಥವಾ ನ್ಯಾಯದ ವಿವತರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಮಾನತೆ, ಜೌಪಚಾರಿಕ ಮತ್ತು ಅನೌಪಚಾರಿಕ ಸಂಘಗಳಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿಡುವಿಕೆ.
8. ಕೆಲವು ಬಾರಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರೇ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸದಿರುವ ಸಂಭಾವ್ಯತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು.
9. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ತಾವು ಮೂಲೆ ಗುಂಪಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಶೋಷಿತರು ಅಥವಾ ತಮಗೆ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಮತ್ತು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವೆ ಆಗಾಗ ಸಂಘರ್ಷಾತ್ಮಕವಾಗುತ್ತವೆ.

ಈಗಾಗಲೇ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮಸ್ಯೆಯು ಒಂದು ಜಾಗತಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಮತ್ತು ನಿಯೋಗಿಗಳೂ ಸಹ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಆಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಅರಿತಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ವಿವಿಧ ವರ್ಗಗಳ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಅಧ್ಯಯನ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದಲ್ಲೂ, ಸಹ ರಾಷ್ಟ್ರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಎಂಬ ಸಮುದಾಯವೇ ಕೆಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತವಾಗಬಹುದು. ನಾವು ಅನೇಕ ಭಾಷಾ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಮತ್ತೊಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಸರ್ವರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುವಂತಹ ಆಧಾರವನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಅಧ್ಯಯನದ ಇನ್ನೊಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು. ಎಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಮಾಡಿದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆಯೇ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಮೂಲಭೂತವಾದವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿ ಕಳವಳವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಜನಸಂಖ್ಯೆ

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ವಿವರಣೆ ಈ ಕೆಳಗಿನಂತಿದೆ. 1991 ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮುಸ್ಲಿಂ (ಶೇ 12) 20 ಮಿಲಿಯನ್, ಕ್ರೈಸ್ತರು (2.32%) ಮತ್ತು 16 ಮಿಲಿಯನ್ ಸಿಖ್ಖರು (1.99%), ಬೌದ್ಧರು (0.77) ಜೈನರು (0.14) ಮತ್ತು ಇತರರು ಶೇ. 2 ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆದಿವಾಸಿಗಳು, ಪಾರ್ಸಿಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಯೂಗಳು ಸೇರಿದ್ದಾರೆ. ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡಗಳ ಜನಸಂಖ್ಯೆ 68 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಶೇ 8 ರಷ್ಟು ಇವರ ಧರ್ಮ ಆಧಾರಿತ ವಿತರಣೆಯ ವಿವರ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪ್ರಾಚೀನ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಅಥವಾ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರ ಜೀವನ ರೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪಾರ್ಸಿಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಯೂಗಳು ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಾಗಿ ವೇಗವಾಗಿ ನಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಅಂತರ್ವಿವಾಹದ ಮೂಲಕ ಇತರ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 2001 ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ 138 ಮಿಲಿಯನ್ ಮುಸ್ಲಿಂ (ಶೇ 13.4) 24 ಮಿಲಿಯನ್ ಕ್ರೈಸ್ತರು (2.3%) ಮತ್ತು 19 ಮಿಲಿಯನ್ ಸಿಖ್ಖರು (1.9%), ಬೌದ್ಧರು (0.80), 4 ಮಿಲಿಯನ್ ಜೈನರು (ಶೇ 0.4) ಮತ್ತು ಇತರರು ಶೇ. 2 ರಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆದಿವಾಸಿಗಳು, ಪಾರ್ಸಿಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಯೂಗಳು ಸೇರಿದ್ದಾರೆ. ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡಗಳ ಜನಸಂಖ್ಯೆ 68 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಶೇ 8 ರಷ್ಟು ಇವರ ಧರ್ಮ ಆಧಾರಿತ ವಿತರಣೆಯ ವಿವರ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪ್ರಾಚೀನ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಅಥವಾ ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರ ಜೀವನ ರೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 2011 ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮುಸ್ಲಿಂ (ಶೇ 14.2) ಕ್ರೈಸ್ತರು (2.3%) ಮತ್ತು ಸಿಖ್ಖರು (1.7%), ಬೌದ್ಧರು (0.70), ಜೈನರು (ಶೇ 0.4) ಮತ್ತು ಇತರರು ಶೇ. 1.2 ರಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆದಿವಾಸಿಗಳು, ಪಾರ್ಸಿಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಯೂಗಳು ಸೇರಿದ್ದಾರೆ. ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡಗಳ ಜನಸಂಖ್ಯೆ 68 ಮಿಲಿಯನ್ ಅಥವಾ ಒಟ್ಟು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಶೇ 8 ರಷ್ಟು ಇವರ ಧರ್ಮ ಆಧಾರಿತ ವಿತರಣೆಯ ವಿವರ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಪ್ರಾಚೀನ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಅಥವಾ ಕ್ರೈಸ್ತ

ಧರ್ಮವನ್ನೋ ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರ ಜೀವನ ರೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಗಡಗಳ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತ ಚಿತ್ರಣವೂ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೂಗಳು ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. 2011 ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ದೇಶದ ಎರಡನೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಪಂಗಡವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಜಮ್ಮು ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು (64%), ಲಕ್ಷದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಶೇ.94 ರಷ್ಟು ಮುಸಲ್ಮಾನರಿದ್ದಾರೆ. ಆಸ್ಸಾಂ ಶೇ.28, ಪಶ್ಚಿಮ ಬಂಗಾಲ ಶೇ.23, ಬಿಹಾರ ಶೇ.15, ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶ ಶೇ.17, ದೆಹಲಿ ಶೇ.9 ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಮುಖ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ನಾಗಾಲ್ಯಾಂಡ್ ಶೇ. 88, ಮಿಜೋರಾಂ ಶೇ. 86 ಮತ್ತು ಮೇಘಾಲಯ ಕ್ರೈಸ್ತರು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾತರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಮಣಿಪುರ ಶೇ. 34, ಗೋವಾ, ಡಮನ್, ಡಿಯುಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ.30 ಮತ್ತು ಅಂಡಮಾನ್ ಮತ್ತು ನಿಕೋಬಾರ್ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ.20 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯೊಂದಿಗೆ ಇವರು ಪ್ರಮುಖ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಜಾಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಶೇ.63 ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೊಂದಿರುವ ಸಿಖ್‌ರೇ ಅಲ್ಲಿ ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾತರಾದರೆ, ನೆರೆ ರಾಜ್ಯವಾದ ಹರಿಯಾಣ ಶೇ.6 ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶದ ಚಂಡೀಘಡದಲ್ಲಿ ಶೇ.20 ರಷ್ಟಿದ್ದು ಮುಖ್ಯ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ಪ್ರದೇಶವಾದ ಅರುಣಾಚಲ ಪ್ರದೇಶವು ಆಸಕ್ತಿಯುತವಾದ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಶೇ.36 ರಷ್ಟು ಆದಿವಾಸಿಗಳು ಪ್ರಾಚೀನ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಶೇ.37 ರಷ್ಟು ಸಮಕಾಲೀನ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವನ್ನೂ, ಶೇ.13 ರಷ್ಟು ಬೌದ್ಧ ಧರ್ಮವನ್ನೂ, ಶೇ.10 ರಷ್ಟು ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸುತ್ತದೆ. ಬೌದ್ಧರು ಜನಸಂಖ್ಯಾ ನಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರದೇಶವೆಂದರೆ, ಲಡಕ್ ಪ್ರದೇಶ, ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ 4/5 ರಷ್ಟು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಸಿಖ್‌ಮತ್ತು ಮಿಜೋರಾಂಗಳಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧರು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಶೇ.27 ಮತ್ತು ಶೇ.8 ರಷ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಜೈನರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ರಾಜಸ್ಥಾನ, ದೆಹಲಿ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮ ಕರಾವಳಿ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಪಾರ್ಸಿಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತು ಗುಜರಾತಿನ ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜ್ಯೋಗಳನ್ನು ಮೂರು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಕಲ್ಕತ್ತೆಯ ಬಾಗ್‌ದಿನ ಜ್ಯೋಗಳು, ಕೊಚ್ಚಿ, ಜ್ಯೋಗಳು, ಮುಂಬಯಿಯ ಬೆನಿ-ಇಸ್ಲೇಲಿಗಳು.

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಅಧ್ಯಯನದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ

ನಾವು ಪ್ರಪಂಚದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಸಮಾಜದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಜನಗಳು ಭಾಷೆ, ಧರ್ಮ, ಜಾತಿ, ಬಣ್ಣ ಇವುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿಭಜಿತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಆಧುನಿಕ ಸಾರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕ ಸಾಧನಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಲಸೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಜನರು ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ, ಉತ್ತಮ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಅಥವಾ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಭಯದಿಂದ ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ದೇಶದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ವಲಸೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಲಸೆಯೇ ಹೊಸ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ

ಹಿಂದುಳಿದಿರುವಿಕೆಯ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ, ಅವರನ್ನು ಮೂಲೆಗುಂಪು ಮಾಡಿ ಶೋಷಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸಹ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಭೀತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಭಯವಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅಂತಹ ರಾಷ್ಟ್ರವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನ ಮನಸ್ಸಿನ ಭೀತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕಾಗುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಅಧ್ಯಯನವು ಬಹಳ ಪ್ರಮುಖವಾದುದು.

ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳು

ದೇಶದ ವಿವಿಧ ಅಸ್ಥಿತ್ವಗಳು ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳ ಶಾಂತಿಯುತ ಸಹಬಾಳ್ವೆಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ ರಚನಾಕಾರರು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಏಕತೆಯ ದಾಹವನ್ನು ತಣಿಸುವ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ರಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಜಾಗರೂಕರಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಮುದಾಯಗಳ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸರಿಹೊಂದಿಸುವಾಗ ಸಾಕಷ್ಟು ಚರ್ಚೆಗಳು ಮತ್ತು ಚರ್ಚೆಗಳ ನಂತರ, ಸಂವಿಧಾನದ ಸಭೆಯು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಆಂಗ್ಲೋ-ಇಂಡಿಯನ್ನರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಯಾವುದೇ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ರಾಜಕೀಯ ಹಕ್ಕನ್ನು ನೀಡದ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿತು. “ಧಾರ್ಮಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ತಟಸ್ಥತೆ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು, ದೇಶವನ್ನು ಜಾತ್ಯಾತೀತ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು. ಅವಕಾಶದ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಕಾನೂನಿನ ಮುಂದೆ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ ನಿಬಂಧನೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ ದೇಶದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ನಾಗರಿಕರಿಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಲಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಅವರ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲವು ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಯಾವುದೇ ವಿಶಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರರ್ಥ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನ ಸಭೆ ಮತ್ತು ಸಂವಿಧಾನವು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಮತ್ತು ಐತಿಹಾಸಿಕವಾಗಿ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಮತ್ತು ವಂಚಿತ ವರ್ಗಗಳ ಉನ್ನತೀಕರಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಸಮಾಜವು ಸಮಾಜದ ದುರ್ಬಲ ವರ್ಗಗಳ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ವಿವಿಧ ನಿಬಂಧನೆಗಳು ಮತ್ತು ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸಿದೆ. ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಯು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲಗಳಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನ

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ ಪೀಠಿಕೆಯು ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. “ಭಾರತದ ಪ್ರಜೆಗಳಾದ ನಾವು ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನಿರ್ದರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಭಾರತವು ಸಾರ್ವಭೌಮ ಸಮಾಜವಾದಿ ಜಾತ್ಯತೀತ ಆಗಿ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಗಣರಾಜ್ಯ. ಭಾರತವು ಜಾತ್ಯತೀತ ದೇಶ ಎಂದು ಪೀಠಿಕೆಯು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದೆ. 1950 ರಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದಾಗ, ಜಾತ್ಯತೀತ ಪದವು ಪೀಠಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದು 1976 ರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 42ನೇ ತಿದ್ದುಪಡಿಯ ಮೂಲಕ, ಜಾತ್ಯತೀತ ಪದವನ್ನು ಪೀಠಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಲಾಯಿತು. ಇದರರ್ಥ ಅದರ ಸೇರ್ಪಡೆಗೆ ಮೊದಲು,

ಸಂವಿಧಾನ ರಚನೆಕಾರರು ಭಾರತ ಜಾತ್ಯತೀತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. 42ನೇ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಲ್ಲಿ, ಜಾತ್ಯತೀತತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಘೋಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮೊದಲು, ದೇಶದ ಜಾತ್ಯತೀತ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು 25 ರಿಂದ 28 ರವರೆಗಿನ ಲೇಖನಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚ್ಯವಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಕ್ಕಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು 'ಸೆಕ್ಯುಲರಿಸಂ' ಎಂಬ ಪದದ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಅಂಶವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ, "ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳು (ಅವರ ಬಲವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ) ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ಯಾವುದೇ ಧರ್ಮವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ರಾಜ್ಯದ ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಧರ್ಮಕ್ಕೂ ಸಮಾನವಾದ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮತ್ತು ಗೌರವವಿದೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೀರಾ ಜಾಂಧೋಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರು. ಭಾರತೀಯ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯತೀತತೆಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಇದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಮತ್ತು ಆಲೋಚನಾ ಕ್ರಮವು ಸರ್ವ ಧರ್ಮ ಸಂಭವ ಅಥವಾ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳ ಸಮಾನತೆ ಎಂದು ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ ಭಾಗ

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ ಭಾಗ ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ ಭಾಗವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇದು ಈ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಅನುಚ್ಛೇದ 12-35 ರಿಂದ, ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾದ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾದ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ರಚನಾಕಾರರಿಗೆ ಸ್ಪೂರ್ತಿ ನೀಡಿದ್ದು ಯುಎಸ್‌ಎ ಸಂವಿಧಾನವಾಗಿದೆ. ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಖಾತರಿಪಡಿಸಲಾದ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳು ಯಾವುದೇ ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ನಾಗರಿಕರಿಗೆ ಅರ್ಹವಾಗಿವೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಘನತೆ, ಸಮಾಜದ ಸಮಾನತೆ, ದೊಡ್ಡ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಏಕತೆಯ ರಕ್ಷಣೆ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿಂದ ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ದೇಶದ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಕಾನೂನಾದ ಸಂವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಖಾತರಿಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳು ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಕ್ಕುಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೂ ಇದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಇದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸುವ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳು ಈ ಕೆಳಗಿನಂತಿವೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 14 ನೇ ವಿಧಿಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ-“ರಾಜ್ಯವು ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ಮುಂದೆ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಭಾರತದ ಪ್ರದೇಶದೊಳಗಿನ ಕಾನೂನುಗಳ ಸಮಾನ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.” ಈ ನಿಬಂಧನೆಯ ಪ್ರಕಾರ, ದೇಶದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ನಾಗರಿಕನು ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರವೇಶ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣೆ. ಕಾನೂನು ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನೂ ಒಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಕಾಣಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ, ಆರ್ಟಿಕಲ್ 15(4) ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. “ಈ ಪರಿಚ್ಛೇದದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ 29 ನೇ ವಿಧಿ (2) ರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಯಾವುದೇ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ನಾಗರಿಕರ ಅಥವಾ ಪರಿಶಿಷ್ಟ

ಜಾತಿಗಳ ಪ್ರಗತಿಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡಗಳು” ಈ ಲೇಖನವು ಸಮಾಜದ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ಪ್ರಗತಿಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರಿ ಯಂತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಾಂವಿಧಾನಿಕ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನೀಡಿತು. ಗೋಪಾಲ್‌ಸಿಂಗ್ ಸಮಿತಿ ವರದಿ ಮತ್ತು ಸಾಚಾರ್‌ನಲ್ಲಿ.

ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ:

ಕೇರಳ, ತಮಿಳುನಾಡು ಮುಂತಾದ ಭಾರತದ ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮುಸ್ಲಿಮರಿಗೂ ಮೀಸಲಾತಿಯ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತವೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 19ನೇ ವಿಧಿಯು ಹೀಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. “ಎಲ್ಲ ನಾಗರಿಕರಿಗೂ ವಾಕ್ ಮತ್ತು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ; ಶಾಂತಿಯುತವಾಗಿ ಮತ್ತು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳಿಲ್ಲದೆ ಜೋಡಿಸಲು; ಸಂಘಗಳು ಅಥವಾ ಒಕ್ಕೂಟಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು; ಭಾರತದ ಭೂ ಪ್ರದೇಶದಾದ್ಯಂತ ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಚಲಿಸಲು; ಭಾರತದ ಭೂಪ್ರದೇಶದ ಯಾವುದೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲು ಮತ್ತು ನೆಲೆಸಲು ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು, ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು, ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಹಕ್ಕಿದೆ. ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳು ಯಶಸ್ವಿ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ಅವರು ಮಾನವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಎಲ್ಲಾ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿಯುತ ಮತ್ತು ಫಲಪ್ರದ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಲಿಂಚ್‌ಪಿನ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಗೆ, ಈ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳು, ಸಭೆ, ಒಕ್ಕೂಟ, ಚಳುವಳಿ, ವೃತ್ತಿ, ವಸಾಹತು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಂವಿಧಾನಿಕವಾಗಿ ಖಾತ್ರಿಪಡಿಸದಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಕ್ಕುಗಳು ಸಮಾಜದ ಬಹುಪಾಲು ವರ್ಗಗಳಿಂದ ದಮನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 25ನೇ ವಿಧಿಯು “ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ, ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಈ ಭಾಗದ ಇತರ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು, ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಅರ್ಹರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು, ಆಚರಣೆಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಲು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಅರ್ಹರಾಗಿದ್ದಾರೆ. “ಹಕ್ಕು ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಯ್ಕೆಯ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು, ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಹರಡಲು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯವು ಯಾವುದೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಅಥವಾ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಹೇರಲು ಅಥವಾ ನಿಗ್ರಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದು ದೇಶದ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಧರ್ಮಗಳ ದಾಳಿಯಿಂದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ವಿನಾಯಿತಿ ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 26ನೇ ವಿಧಿಯು “ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ, ನೈತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ, ಪ್ರತಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಗಡ ಅಥವಾ ಅದರ ಯಾವುದೇ ವಿಭಾಗವು ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಮತ್ತು ದತ್ತಿ ಉದ್ದೇಶಗಳು; ಧರ್ಮದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಚಲಿಸಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಮತ್ತು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು; ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಮತ್ತು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು; ಮತ್ತು ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಕಾರ ಅಂತಹ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು.” ಈ ಹಕ್ಕುಗಳು

ಧರ್ಮದ ಸಾಮೂಹಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಖಾತರಿಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಧರ್ಮಗಳ ಕೋಮು ಹಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ಸವಲತ್ತುಗಳಿಗೆ ಸುರಕ್ಷತೆ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಣೆ ನೀಡುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 27ನೇ ವಿಧಿಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. “ಯಾವುದೇ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಪಾವತಿಸಲು ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಧರ್ಮ ಅಥವಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಗಡದ ಪ್ರಚಾರ ಅಥವಾ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ವೆಚ್ಚಗಳ ಪಾವತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಆದಾಯವನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ” ಇದು ರಾಜ್ಯವು ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಧರ್ಮಗಳು ಸೇರಿದಂತೆ ಹಲವರ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಧರ್ಮದ ಕಲ್ಯಾಣ ಮತ್ತು ಉನ್ನತಿಗಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿರುವ ಸರ್ಕಾರ ರಚನೆಯಾದಾಗ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಧರ್ಮಗಳು, ಜೀವಿಗಳು ಏಕಾಂತ ಮತ್ತು ಬದಿಗೆ ಸರಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು. ಆದರೆ 27ನೇ ವಿಧಿಯ ನಿಬಂಧನೆಗಳು ಈ ರೀತಿಯ ಪಕ್ಷಪಾತದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 28ನೇ ವಿಧಿಯು ಹೇಳುತ್ತದೆ. “ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ನಿಧಿಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಪಡುವ ಯಾವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. “ಈ ಲೇಖನವು ಯಾವುದೇ ಪೂರ್ಣ/ಭಾಗಶಃ ರಾಜ್ಯ ಅನುದಾನಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಯಾರನ್ನೂ ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಧಾರ್ಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ತಮ್ಮ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ.

ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನದ 29ನೇ ವಿಧಿಯು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. (1) ಭಾರತದ ಭೂಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ನಾಗರಿಕರ ಯಾವುದೇ ವಿಭಾಗ ಅಥವಾ ಅದರ ಯಾವುದೇ ಭಾಗವು ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆ, ಲಿಪಿ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. (2) ಯಾವುದೇ ನಾಗರಿಕನು ರಾಜ್ಯವು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಪ್ರವೇಶವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬಾರದು ಅಥವಾ ಕೇವಲ ಧರ್ಮ, ಜನಾಂಗ, ಜಾತಿ, ಬಾಷೆ ಅಥವಾ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ರಾಜ್ಯ ನಿಧಿಯಿಂದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ಅಂತಹ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಒಂದಾಗಿದೆ. ಈ ಲೇಖನಗಳು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ತಮ್ಮ ವಿಭಿನ್ನ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಲಿಪಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಮತ್ತು ರಕ್ಷಿಸಲು ಸಹಾಯ ಹಸ್ತವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಭಾರತವು ಒಂದು ಬಹು-ಧರ್ಮೀಯ ಸಮಾಜ. ಈ ವಿವಿಧ ಸಮೂಹಗಳಲ್ಲಿ ಏಕತೆ ಇದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನವು (ಭಾಷಾ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ) ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಮೂಹಗಳಿವೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಂವಿಧಾನವು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಅನೇಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆಗೂ ಹಿಂದೂ ಮುಸಲ್ಮಾನರ ಸಂಬಂಧ ಸೌಹಾರ್ದತೆಗೊಂದು, ನಕಾರಾತ್ಮಕ

ಭಾವನೆಯ ಜನಕರೇ ಬ್ರಿಟಿಷರೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ, ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕೋಮು ಶಕ್ತಿಗಳು ಏನನ್ನು ಮಾಡಲೂ ತಯಾರಿವೆ. ಮೂಲಭೂತವಾದಿಗಳು ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಶಾಂತಿ ಸೌಹಾರ್ದವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕಾದರೆ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕು.

ಪರಾಮರ್ಶನ/ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥಗಳು

- ಅಣ್ಣರಾಯ ಮಿರ್ಜಿ, (1971). ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಜೈನಧರ್ಮದ ಕೊಡುಗೆ. ಜೈನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂರಕ್ಷಕ ಸಂಘ, ಸೊಲ್ಲಾಪುರ.
- ಕೃಷ್ಣ ಬಿ.ಆರ್. (1988). ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಶೋಧನೆ. ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಗದಗ.
- ಮಹಮ್ಮದ್ ಪೀರ್. (2006). ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ. ಸಂಚಲನ ಪ್ರಕಾಶನ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ.
- ರವೀಂದ್ರ ಕೊಪ್ಪದ. (1986). ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಅಧ್ಯಯನ. ಸುರೇಶ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್, ಗದಗ.
- ಶಂಕರರಾವ್, ಚ.ನ. (2012). ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಪುಟ-1, ಜೈ ಭಾರತ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮಂಗಳೂರು.
- ಶಂಕರರಾವ್, ಚ.ನ. (2012). ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಪುಟ-2, ಜೈ ಭಾರತ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮಂಗಳೂರು.
- ಶಂಕರರಾವ್, ಚ.ನ. (2012). ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಪುಟ-3, ಜೈ ಭಾರತ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮಂಗಳೂರು.